

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/183/2024
Identifikačné číslo spisu:	1319201737
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1319201737.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a JUDr. Branislava Kráľa, v spore žalobcu: Š. Q., nar. XX.U. XXXX, W. Q.O. XX/XX, P., zastúpeného: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., Dobšinského 12, Bratislava, IČO: 47 238 232, proti žalovanému: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárová 83, Bratislava, IČO: 47 232 765, zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Siváčekom, Timravina 9, Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Digital Park I, Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpeného: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 183, o zaplatenie 7.991,80 eura s príslušenstvom, vedeného na Mestskom Súde Bratislava IV pod sp.zn. B3-60C/33/2019, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. novembra 2023, č.k.16Co/6/2023-280, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému a intervenientovi priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.04.2022, č.k. 60C/33/2019-184 (ďalej „súd prvej inštancie“), ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 7.991,80 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 05.03.2019 do zaplatenia, uplatnenej titulom náhrady škody spôsobenej advokátom klientovi pri výkone advokácie, a súčasne priznal žalovanému a intervenientovi proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd priznal žalovanému a intervenientovi proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 10.01.2017 uzavrel so žalovaným príkaznú zmluvu o poskytnutí právnej pomoci (ďalej len „príkazná zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie právnych služieb zo strany žalovaného žalobcovi spočívajúce v zastupovaní žalobcu pri mimosúdnom a aj súdnom vymáhaní nároku na náhradu škody voči Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.

(ďalej len „poisťovňa“) spôsobenú žalobcovi škodovou udalosťou - dopravnou nehodou zo dňa 28.04.2014 (v evidencii poisťovne pod č. 1480107855). Zároveň dňa 10.01.2017 žalobca žalovaného splnomocnil na zastupovanie v uvedenej veci. Žalobca uviedol, že na základe lekárskeho posudku vyhotoveného v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov vznikol žalobcovi v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou nárok na bolestné vo výške 4.820,40 eura (292,5 bodov po 16,48 eura/bod) a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 5.438,40 eura (330 bodov po 16,48 eura/bod). Z uvedených nárokov poisťovňa žalobcovi uhradila bolestné vo výške 1.772 eur a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 495 eur. Časť nárokov žalobcu v sume 7.991,80 eura, ktorú poisťovňa žalovanému neuhradila, je v súčasnosti premĺčaná. Žalobca tvrdil, že žalovaný svojou nečinnosťou a nepoučením žalobcu o možnosti premĺčania nárokov spôsobil, že vyššie uvedené nároky žalobcu sú premĺčané a teda nevymáhateľné, v dôsledku čoho vznikla škoda vo výške 7.991,80 eura. Posledným úkonom, ktorý žalovaný vo veci vykonal, bolo podanie žiadosti zo dňa 16.11.2017 o doplnenie znaleckého posudku č. 143/16 P. P. F., znalci v odbore zdravotníctvo. Žalovaný u znalca neurobil doplnenie znaleckého posudku, nepodal v mene žalobcu žalobu, ani žalobcu nepoučil o nebezpečenstve premĺčania nárokov žalobcu, dokonca po tomto dátume žalobcu ani neinformoval o postupe vo veci, čím porušil povinnosť advokáta postupovať vo veci s odbornou starostlivosťou v zmysle § 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii v znení neskorších predpisov.

3. Žalovaný vo svojich vyjadreniach zdôraznil, že si plnil všetky povinnosti advokáta voči žalobcovi. Pri prevzatí veci a pri nastavení komunikácie sa sporové strany dohodli na tom, že vec sa pokúsia riešiť prednostne mimosúdne voči poisťovni Allianz. Tento postup bol sčasti úspešný a Allianz z časti plnila žalobcovi. V neúspešnej časti nároku žalobcu išlo o to, že Allianz namietala skutočnosť, že niektoré poškodenia zdravia žalobcu sú chronického charakteru a nemohli byť spôsobené dopravnou nehodou. U. D. potvrdila, že preto bolo ich odporúčanie osloviť P. F.J. so žiadosťou o doplnok znaleckého posudku. Keďže vo veci znaleckého posudku išlo o vzťah priamo medzi žalobcom a P. F., žalovaný tvrdil, že túto komunikáciu a vyhotovenie doplnku si mal v prvom rade obstaráť žalobca, žalovaný pripravil sprievodný list. Ostatnú komunikáciu si mal obstaráť výlučne žalobca. Pokiaľ išlo o tvrdenie o preukázaní škody a o jej odvodzovanie zo znaleckého posudku, tento znalecký posudok na to nebol dostatočným podkladom, pričom dodnes nemá vedomosť o tom, že by bol vyhotovený jeho dodatok, ktorý by skutočne odstránil rozpory v otázke toho, či škoda na zdraví žalobcu bola spôsobená dopravnou nehodou alebo sú tieto zdravotné komplikácie chronického charakteru. Žalovaný zdôraznil, že škoda nevznikla a nebola preukázaná, pričom namietol aj výšku žalovanej sumy.

4. Súd prvej inštancie posudzoval splnenie podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu podľa §26 ods.1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Vykonaným dokazovaním nemal preukázané, že sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného ako advokáta za škodu klienta - žalobcu v uplatnenej výške 7.991,80 eur, a preto vyhodnotil nárok žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodný. Podľa názoru súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno už vo vzťahu k prvému predpokladu a v konaní nepreukázal tvrdené porušenie povinností žalovaného pri výkone advokácie. Súd nevyhodnotil ako dôvodnú a preukázanú argumentáciu žalobcu, že dal žalovanému jasný pokyn na podanie žaloby, keď v liste z 14.11.2017 trval na tom, aby sa postupovalo podľa pokynov forensic.sk, keď na stretnutí 13.11.2017 bolo prítomnej koncipientke žalovaného U. M. zo strany U. D. za forensic.sk odporúčané podanie žaloby. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané len to, že forensic.sk odporučil doplnenie znaleckého posudku P. F., ktorý sa im javil s poukazom na odpoveď poisťovne neúplnú a nedostatočnú (a nie vypracovanie ďalšieho znaleckého posudku nimi) a tiež to, že mal žalovaný ako právny zástupca doručiť znalci všetky podklady na doplnenie znaleckého posudku aj s prípisom, akým spôsobom sa má doplnenie v súlade s odporúčaním forensic.sk vykonať. Tvrdenie žalobcu o jasnom pokyne na podanie žaloby nebolo v konaní preukázané ani listom žalobcu zo dňa 14.11.2017, ani mailovou komunikáciou medzi stranami a ani vykonanými výsluchmi žalobcom navrhnutých svedkýň. Z výsluchov svedkýň vyplynulo, že boli obe prítomné konzultácie vo forensic.sk dňa 13.11.2013 týkajúcej sa prípadu žalobcu,

na ktorom bol prítomný aj žalobca aj T.. P.. Výpovedami oboch svedkýň bolo potvrdené, že sa na začiatku riešil a posudzoval zdravotný stav žalobcu aj s ohľadom na zdravotnú dokumentáciu žalobcu, k odborným otázkam sa vyjadroval T.. P., ktorý odporučil, aby bol dopracovaný znalecký posudok, pričom T.. P. dal aj jasné pokyny, ako je potrebné znalecký posudok doplniť a aby v tom smere (s presnými inštrukciami) vypracoval oficiálne podanie žalovaný. Ako uviedla U.. D. forensic.sk odporučil postupy, ktoré boli z ich pohľadu najoptimálnejšie, t.j. aby sa pracovalo s P.. F. a aby bol oslovený za účelom doplnenia znaleckého posudku. Ani svedkyňa U.. M. ani U.. D. nepotvrdili, že bolo odporúčané podanie žaloby. Podľa názoru súdu tak žalovaný v plnom rozsahu rešpektoval a splnil pokyny žalobcu v liste z 14.11.2017 a v mene žalobcu vypracoval sprievodný list - žiadosť o doplnenie posudku s presnými pokynmi ako sa má posudok vypracovať a v súlade s pokynom žalobcu doručil znalcovi lekárske správy a všetku sprievodnú dokumentáciu P.. F.. Skutočnosť, že P.. F. posudok nedoplnil, nemožno vyhodnotiť ako zanedbanie povinnosti žalovaného ako advokáta. Na podanie žaloby nebol zo strany žalobcu daný žalovanému výslovný pokyn, pričom podľa názoru súdu advokát nie je oprávnený žalobu potom sám podať (aj vzhľadom na trovy konania s tým spojené) je povinný vo veci klienta postupovať len v súlade s jeho pokynmi. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo a strany to ani nerozporovali, že ani žalovaný ani sám žalobca neurogovali po 16.11.2017 znalca, aby doplnenie posudku podal. Súd sa však stotožnil s tvrdením žalovaného, že pokiaľ bol zadávateľom znaleckého posudku sám žalobca (ako to zo znaleckého posudku nepochybne vyplýva), bol to práve žalobca, ktorý bol ako osoba, pre ktorú znalec vykonáva znaleckú činnosť v súlade so zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a predkladateľoch, oprávnený a zároveň aj povinný urgovať znalca na doplnenie znaleckého posudku. V konaní pritom nebolo preukázané, že by žalobca znalca akýmkoľvek spôsobom kontaktoval. Súd zohľadnil aj skutočnosť, že žalobca od novembra 2017 do februára 2019 žiadnym spôsobom nekontaktoval žalovaného ohľadom svojho prípadu, neoslovil žalovaného, pričom žalovaný mu oznámil, že ho bude informovať, ak bude niečo nové (táto situácia však nenastala). Až vo februári 2019 žalobca adresoval žalovanému výzvu na náhradu škody spôsobenú pri výkone advokácie. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že žalovaný nezanedbal svoju právnu povinnosť konať s odbornou starostlivosťou a nie je naplnený základný prvok zodpovednosti žalovaného za škodu, t. j. porušenie povinnosti advokáta. Súd nepovažoval v konaní za preukázaný ani ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu, a to vznik škody a jej výšku.

5. Škodou sa rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére klienta ako poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Pokiaľ žalobca tvrdil, že mu vznikla škoda v celkovej sume 7.991,80 eura spočívajúca v sume bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorá mala byť žalobcovi zo strany poisťovne vyplatená na základe lekárskeho posudku (po odrátaní sumy, ktorá mu vyplatená bola) a ktorá je nevymáhateľná z dôvodu jej premlčania, súd sa s jeho tvrdením nestotožnil. Podľa názoru súdu, samotná skutočnosť, že nárok mal byť v čase podania tejto žaloby voči žalovanému premlčaný, neznamená aj vznik škody žalobcovi a už vôbec nie v ním uplatnenej výške. Uplatnenie práva na náhradu škody proti advokátovi žalobca nemôže opierať o skutočnosť, že ak by bola žaloba voči poisťovni podaná, bola by zamietnutá a že nárok je preto v celom rozsahu nevymožiteľný.

6. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žaloba voči poisťovni Allianz vôbec podaná nebola (a tým pádom ani zamietnutá z dôvodu možného premlčania alebo z iného dôvodu). Premlčanie nároku je len oslabením, nie zánikom práva a súd na premlčanie prihliada v konaní len na námietku (neprihliada na ňu z úradnej povinnosti). Skutočnosť, že žalobca nesúhlasil so záverom poisťovne o tom, že niektoré zranenia mu neboli spôsobené v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a má tak nárok na doplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia neznamená, že by k rovnakému záveru dospel aj súd v konaní voči poisťovni a priznal by mu celý takýto nárok (od ktorého odvodzuje uplatňovanú výšku náhrady škody). Súd nemohol v konaní o nároku na náhradu škody voči advokátovi predbežne posudzovať otázku, či by mu nárok voči poisťovni vôbec vznikol, v akej výške, prípadne, či by bol premlčaný, ale len vznik reálnej (a nie hypotetickej) škody.

7. Odvolací súd na odvolanie žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa

§ 387 ods.1 CSP ako vecne správny potvrdil. Konštatoval, že súd prvej inštancie v preskúmanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovaného prednesených na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 CSP súd prvej inštancie dospel k správny skutkový záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti podanej žaloby založenej na úvahe o neunesení dôkazného bremena žalobcom a nepreukázaní základných predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu podľa § 26 ods.1 zákona č. 586/2003 Z.z. o Advokácii.

8. Podľa § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z. z.“) advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie; zodpovednosť advokáta sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú jeho koncipientom alebo jeho zamestnancom, ak advokát vykonáva advokáciu ako spoločník spoločnosti podľa tohto zákona, povinnosť podľa tohto ustanovenia sa vzťahuje iba na túto spoločnosť.

9. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nemal preukázaný vznik škody a jej výšku, pričom poukázal na to, že nemusel podať žalobu voči poisťovni Allianz - Slovenská poisťovňa a. s., keďže v prípade podania žaloby voči poisťovni Allianz - Slovenská poisťovňa a. s. možno takmer 100 % konštatovať, že poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa a. s., ako subjekt, ktorý sa v rámci svojej činnosti každodenne zaoberá uplatňovaním poistných plnení z titulu náhrady škody, by si námietku premlčania uplatnila, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie posudzoval škodu a jej výšku v intenciách podanej žaloby, ktorú žalobca založil na tvrdení, že škoda v sume 7.991,80 eura mu bola spôsobená nečinnosťou žalovaného, nepoučením o možnosti premlčania nárokov na náhradu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, čo spôsobilo, že v súčasnosti je nárok žalobcu premlčaný a teda nevymáhateľný. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že len samotná skutočnosť, že nárok žalobcu mal byť premlčaný neznamená vznik škody žalobcu a už vôbec nie v ním uplatnenej výške. Rovnako je správny aj záver súdu prvej inštancie, že žaloba o náhradu škody voči advokátovi nemôže byť dôvodná, ak ju žalobca zakladá iba na skutočnosti, že ak by bola žaloba voči poisťovni podaná, bola by zamietnutá z dôvodu premlčania a nárok je preto v celom rozsahu nevyžiadateľný. Žalobca žalobu voči poisťovni Allianz - Slovenská poisťovňa a. s. vôbec nepodal (nemohla byť žaloba preto ani zamietnutá z dôvodu možného premlčania alebo z iného dôvodu). Premlčanie nároku je len oslabením, nie zánikom práva a súd na premlčanie prihliada v konaní len na námietku (neprihliada na ňu z úradnej povinnosti).

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže mali v odvolacom konaní vo veci plný úspech.

11. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom v zákonnej lehote dovolanie podľa § 420, písm. f) CSP s tým, že súd nesprávnym procesným postupom mu ako strane znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prvom rade namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca v odvolaní namietal voči záveru súdu prvej inštancie, že pokiaľ bol zadávateľom znaleckého posudku sám žalobca, bol to práve žalobca, ktorý bol ako osoba, pre ktorú znalec vykonáva znaleckú činnosť v súlade so zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a predkladateľoch, oprávnený a zároveň aj povinný urgovať znalca na doplnenie znaleckého posudku. V dôsledku toho, súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tak, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu povinností pri výkone advokácie. Žalobca toto tvrdenie rozporoval tým, že vzhľadom k tomu, že v mene žalobcu žiadosť o doplnenie znaleckého posudku podal žalovaný, bolo povinnosťou žalovaného komunikovať so znalcom, urgovať znalca, resp. zisťovať dôvody nečinnosti znalca a informovať žalobcu o nečinnosti znalca a v prípade nečinnosti znalca poučiť žalobcu o nebezpečenstve premlčania nárokov. Nič z tohto žalovaný nespravil (čo bolo preukázané, aj svedeckou výpoveďou U.. M.), a tým porušil povinnosť pri výkone advokácie

postupovať s odbornou starostlivosťou. Žalobca nevedel, že znalec je nečinný a ani to nemal ako vedieť, keďže žiadosť o doplnenie posudku nepodával. Žalobca sa spoliehal na to, že komunikáciu so znalcom prevzal žalovaný. Odvolací súd na vyššie uvedenú námietku a argument žalobcu, na ktorý poukazoval v priebehu celého konania a za účelom preukázania ktorého kládol otázky svedkyňi U. M. v odôvodnení rozhodnutia nijako nereagoval. Pritom išlo o otázku rozhodujúcu pre samotné rozhodnutie vo veci, keďže od posúdenia otázky, či bolo povinnosťou žalovaného, ktorý znalci podával žiadosť o doplnenie posudku, urgovať znalca, oznámiť nečinnosť znalca žalobcovi, záviselo rozhodnutie, či žalovaný zanedbal alebo nezanedbal svoju právnu povinnosť konať s odbornou starostlivosťou. V druhom rade žalobca v dovolaní v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420, písm. f) CSP tvrdil porušenie princípu rovnosti zbraní. Namietal, že dokazovanie o nesporných skutkových tvrdeniach sa nevykonáva. Pokiaľ nedošlo účastníkmi konania na strane žalovaného k popretiu uplatňovanej výšky škody (s výnimkou sumy 334,64 € + 15,- €), k namietaniu predloženého znaleckého posudku, odvolací súd nemohol vo vzťahu k otázke výšky škody konštatovať, že žalobca vznik takejto škody netvrdil, nepreukázal a na preukázanie výšky škody nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov. Skutočnosť, že Allianz - Slovenská poisťovňa a. s. žalobcovi v minulosti odmietla škodu nahradiť je pre vec irelevantné, keďže žalobca sa nedomáha poistného plnenia voči Allianz - Slovenská poisťovňa a. s., ale náhrady škody proti žalovanému a Allianz - Slovenská poisťovňa a.s., nie je stranou sporu, ktorá mohla skutkové tvrdenia žalobcu poprieť. Žalobca tvrdil, že odvolací súd na prejednávanú vec neaplikoval ustanovenia § 149 a 151 CSP, resp. ich aplikoval nesprávne, čím nedôvodne v neprospech žalobcu zasiahol do princípu rovnosti zbraní a práva na spravodlivý proces. Stanovisko odvolacieho súdu vytykajúce žalobcovi nepreukázanie výšky škody a nenavrhnutie vykonania dôkazov za účelom preukázania výšky škody bez zaoberania sa tým, že žalovaný značnú časť uplatnenej výšky škody jej nepopretím spravil nespornou, považoval za zrejmy zásah do práva na spravodlivý proces. Navrhoval, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. novembra 2023, č.k.16Co/6/2023-280 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Žalovaný, zastúpený advokátom, vo vyjadrení zo dňa 28.06.2024 k dovolaniu žalobcu navrhoval, aby najvyšší súd dovolanie žalobcu zamietol pretože nie je dôvodné a súčasne žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania v plnej výške. Uviedol, že žalobca v dovolaní namietal, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia nijako nereagoval na jeho námietku. Žalobca teda zjavne ignoroval odsek 35. napadnutého rozsudku, kde sa krajský súd dostatočne vysporiadal so správnosťou skutkových zistení prvostupňového súdu vo veci osoby, ktorá zadala žiadosť o doplnenie znaleckého posudku. Žalobca tiež účelovo ignoroval odseky 12. a 21. rozsudku, v ktorých bolo uvedené odôvodnenie prvostupňového súdu (odsek 12.) ako aj argumentácia intervenienta (odsek 21.) ku skutkovým zisteniam. Žalovaný zdôraznil, že odvolací súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie po všetkých stránkach. Ďalej uviedol, že tvrdenie žalobcu o údajnom porušení rovnosti zbraní v predchádzajúcich konaniach je bezpredmetné, keďže žalobca ho odvodil z nesprávneho záveru, že účastníci konania na strane žalovaného nepopreli výšku žalobcom uplatňovanej škody. Toto je v rozpore s opakovanými vyjadreniami žalovaného aj intervenienta v tom smere, že žalovaná škoda nevznikla, nebola tvrdená a ani preukázaná žalobcom. Taktiež je to v rozpore s tým, že žalovaný a intervenient opakovane žiadali o zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Tvrdenia a návrhy procesného postupu žalovaného a intervenienta teda v celom rozsahu pokrývali nesporne aj celú výšku žalovanej sumy. Zdôraznil, že doterajších konaniach išlo v spore o posúdenie skutkovej otázky nekonania advokáta. Prvostupňový a aj odvolací súd túto otázku riadne a správne posúdili a aj riadne odôvodnili. Žalobca sa účelovo snažil podradiť skutkovú otázku pod iné dovolacie dôvody, keďže skutkové okolnosti sa v dovolaní nedajú namietat.

13. Intervenient zastúpený advokátom vo vyjadrení zo dňa 11. júna 2024 k dovolaniu žalobcu uviedol, že považuje podané dovolanie za nedôvodné. Žalobca podľa názoru intervenienta iba formálne využil možnosť podať proti identifikovanému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktoré však neodôvodnil žiadnymi relevantnými argumentmi. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca je naďalej subjektívne nespokojný s výsledkom sporu (zamietnutím žaloby pre neunesenie dôkazného bremena). Tvrdil, že prvá námietka dovolateľa celkom zjavne nekorešponduje s odôvodnením súdov nižších inštancií. K tomu poukázal na ods. 10 odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku, v závere ktorého prvoinštančný súd vecne správne uzavrel, že: „Ani svedkyňa U. M., Y. U. D. nepotvrdili, že bolo odporúčané podanie

žaloby". Zdôraznil, že procesný úspech žalobcu v tomto konaní nezávisel od správnosti posúdenia výsluchu svedkyne U. M., ale od unesenia dôkazného bremena vo vzťahu k hodnovernému preukázaniu existencie (splnenia) všetkých troch zákonných predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu v zmysle § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, čo sa však nestalo. Pokiaľ išlo o porušenie rovnosti zbraní (čl. III dovolania) - vada mala spočívať v tom, že uplatnená výška škody mala byť nespornou, pretože ju „vraj“ žalovaný a intervenient v podstatnej časti nespochybňovali. Ani druhá námietka dovolateľa nekorešponduje s procesnou obranou žalovaného a intervenienta, ktorí už vo svojich prvých podaniach zhodne apelovali na to, že žalobca (primárny nositeľ dôkazného bremena) vôbec nekonkretizoval dátum vzniku domnejšej škody, a teda úplne neopísal rozhodujúce skutkové tvrdenia. Žalovaný s intervenientom od začiatku tohto sporu kontinuálne popierali právny dôvod (základ) uplatneného nároku, čím sa automaticky stala spornou aj jeho celá uplatnená výška, ktorú nikdy neuznali.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie žalobcu podľa § 448 CSP zamietol.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

15. Podľa § 420, písm. f) zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Žalobca porušenie práva na spravodlivý proces videl v prvom rade v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam, že žalovaný nečinnosťou a nepoučením žalobcu o možnosti premlčania nárokov spôsobil, že nároky žalobcu sú premlčané, a teda nevymáhateľné, v dôsledku čoho mu ako klientovi advokáta vznikla škoda vo výške premlčanej pohľadávky.

17. Dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie i odvolací súd nárok žalobcu na základe vykonaného dokazovania právne kvalifikovali podľa ust. § 26 ods.1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, pričom odvolací súd v bode 33 odôvodnenia konštatoval: „... odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie posudzoval škodu a jej výšku v intenciách podanej žaloby, ktorú žalobca založil na tvrdení, že škoda v sume 7.991,80 eura mu bola spôsobená nečinnosťou žalovaného, nepoučením o možnosti premlčania nárokov na náhradu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, čo spôsobilo, že v súčasnosti je nárok žalobcu premlčaný a teda nevymáhateľný. Súd prvej inštancie pritom správne uzavrel, že len samotná skutočnosť, že nárok žalobcu mal byť premlčaný neznamená vznik škody žalobcu a už vôbec nie v ním uplatnenej výške. Rovnako je správny aj záver súdu prvej inštancie, že žaloba o náhradu škody voči advokátovi nemôže byť dôvodná, ak ju žalobca zakladá iba na skutočnosti, že ak by bola žaloba voči poisťovni podaná, bola by zamietnutá z dôvodu premlčania a nárok je preto v celom rozsahu nevymožiteľný; žalobca žalobu voči poisťovni Allianz - Slovenská poisťovňa a. s. vôbec nepodal (a tým pádom nemohla byť žaloba ani zamietnutá z dôvodu možného premlčania alebo z iného dôvodu), premlčanie nároku je len oslabením, nie zánikom práva a súd na premlčanie prihliada v konaní len na námietku (neprihliada na ňu z úradnej povinnosti), skutočnosť, že žalobca nesúhlasí so záverom poisťovne o tom, že niektoré zranenia mu neboli spôsobené v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a má tak nárok na doplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia neznamená, že by k rovnakému záveru dospel aj súd v konaní voči poisťovni a priznal by mu celý takýto nárok (od ktorého odvodzuje uplatňovanú výšku náhrady škody).

18. Dovolací súd poukazuje na to, že odvolací súd zrozumiteľne odôvodnil svoj právny názor, že samotné uplynutie zákonnej premlčacej doby ešte nespôsobuje vznik škody, pretože premlčanie nároku

je zložená právna skutočnosť a okrem uplynutia premlčacej doby zákon vyžaduje vznesenie námietky premlčania. Podľa ust. § 100 ods.1 zákona č. 40/1064 zb. Občiansky zákonník v znení neskorších zmien a doplnkov „Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať“. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že pre naplnenie účinkov premlčania sa musí dlžník premlčania dovolať vo vzťahu k veriteľovi. Tento okamih je významný aj pre posudzovanie vzniku škody veriteľovi, spôsobenej premlčaním nároku. Vznesenie námietky premlčania je jednostranný adresovaný právny úkon, ktorého obsahom musí byť vôľa konajúceho využiť právo premlčania s úmyslom z dôvodu uplynutia stanovenej doby, vyhnúť sa plneniu.

19. Žalobca v čl. III dovolania namieta porušenie rovnosti zbraní, že žalovaný nespochybnil celú výšku škody , ale len časť vo výške 334,64, eur + 1 eur. Podľa žalovaného mal súd vyhodnotiť zvyšnú časť nároku ak nepopretú v zmysle § 151 ods.1 CSP. Dovolací súd zistil, že žalovaný v zastúpení advokátom U. F. X. vo vyjadrení zo dňa 12.07.2019 uviedol, že žalovaný neporušil svoje povinnosti voči klientovi a postupoval v súlade so zákonom č. 586/2003 z.z. o advokácii v znení neskorších predpisov. Na s. 2 ďalej uviedol : „.... následne vypracoval žalovaný viacero podaní adresovaných poisťovni za účelom prehodnotenia stanoviska vo veci likvidácie škodovej udalosti č. 1480107855. Na základe toho poisťovňa žalobcovi skutočne čiastočne plnila. Poisťovni bol doručený aj znalecký posudok č. 143/16 vyhotovený P. P.A. F., Q. X, XXX XX F., znalcom z odboru zdravotníctva (ďalej len „posudok P. F.“). Z vyjadrení poisťovne ale vyplynulo, že časť zranení, resp. poškodení zdravia žalobcu podľa ich názoru nie je v príčinnej súvislosti s autonehodou“. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný sponchyboval právny základ vzniku škody. Z obsahu vyjadrenia je zrejmé, že uplatnený nárok poprel v zmysle § 151 ods.2 CSP.

20. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie nebolo dôvodné, a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

21. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi a úspešnému intervenientovi v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). Dovolací súd aplikoval na trovy intervenienta v zmysle čl. 152 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky ústavne konformný výklad k ustanoveniu § 255 ods.1 CSP podľa Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. septembra 2022 č. k. IV. ÚS 442/2022 - bod 38 : „....ústavný súd konštatuje, že nárok na náhradu trov konania má vo všeobecnosti aj intervenient, pričom sa primárne viaže na procesný úspech tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní intervenient zúčastňuje. Pre priznanie nároku na náhradu trov konania sa preto aj v tomto prípade uplatňuje zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP). Civilný sporový poriadok vychádza zo systémového riešenia charakterizovaného delením inštitútu trov konania na priznanie náhrady trov konania a stanovenie sumy náhrady trov konania (§ 262 ods. 1 a 2 CSP)....“.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

